

[Forsvarsministeren.]

som kan være ham til Nytte, næste Gang han vil udtrykke sig offentligt. Jeg maa nemlig paa det bestemteste afvise en saadan Udlægning af den paagældende Artikel som værende i fuldkommen Modstrid med de faktiske Forhold. Man ved, at der har vist sig et Punkt, hvor den tekniske Udvikling har kuldkastet Beregningerne, nemlig Flyvevæsenet, men man ved ogsaa, at Ministeriet her har søgt og faaet supplerende Bevilninger ved Beredskabsloven i Foraaret. Herudover vil jeg gerne sige, at alt indtil dette Øjeblik tyder paa, at de Forudsætninger, som Lovforslagene byggede paa, ogsaa vil holde. Og jeg tilføjer, at der fra Lovenes Ikrafttræden og indtil dette Øjeblik er arbejdet i alle de paagældende Institutioner efter Ministeriets Direktiver paa en saadan Maade med at gennemføre Lovene og fremskynde Lovenes Gennemførelse, at jeg roligt tilbageviser enhver Antydning af, at der skulde være udvist nogen som helst Forsømmelser. Det samme kan jeg hævde om de Forberedelser, som blev truffet i de kritiske Uger i September Maaned for i givet Fald at løse Neutralitetsopgaver paa vort Territorium. Dette skete selvfølgelig i Overensstemmelse med de Retningslinier, som jeg angav ved Fremsættelsen af Lovforslagene i Februar 1937, og som er alle ærede Medlemmer bekendt.

Jeg retter disse Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Brorsen og ikke til Kommandøren, thi jeg har intet Øjeblik opfattet Kommandørens Artikel saaledes, som det ærede Medlem Hr. Brorsen har gjort, og den skal efter min Mening aldeles ikke forstaaes som en Kritik af den Maade, hvorpaa 1937-Ordningen gennemføres. Kommandørens Hensigt er aabenbart den i al Almindelighed at gøre Offentligheden opmærksom paa, at det militære Beredskab efter hans Mening er for lille og for lidt effektivt, selv naar Ordningen af 1937 er fuldt gennemført, og at man derfor snarest bør gaa i Gang med Udvidelser. Men deri er der jo intet nyt, og det ærede Medlem Hr. Brorsen vil sikkert forstaa, at Sagen dermed kommer til at staa i et ganske andet Lys; saa glider vi nemlig ind i den almindelige, gammelkendte Diskussion mellem de forskellige Skøn over, hvor stort Beredskabet bør være, og her har det ærede Medlem Hr. Brorsen ikke Skygge af Ret til at tage Kommandør Evers til Indtægt over for mig. Tværtimod kan jeg glæde mig over, at det ærede Medlem og jeg her staa Side om Side, eftersom Venstre bl. a. ikke paa et eneste

Punkt stillede noget Ændringsforslag til den Flaadeordning, som jeg foreslog i 1937. Det ærede Medlem kan altsaa roligt gaa ud fra, at de drastiske Udtryk, som Kommandøren bruger i sin Artikel, og som ogsaa en Del Venstreblade har været saa glade for, ogsaa har Adresse til det ærede Medlem og hans Parti.

De Spørgsmaal, som Kommandøren stiller i sin Artikel, tog, som sagt, Sigte paa, at han anser Ordningen for utilstrækkelig, ogsaa naar den er fuldt gennemført. De kan ikke dreje sig om den Maade, hvorpaa Lovene bliver gennemført, for Kommandøren maa vide, at de forudsatte Materielanskaffelser foregaar med fuld Kraft, og at den forudsatte Forøgelse af de faste Befalingsmænds Antal foregaar i det Tempo, som er muligt, naar den fornødne Uddannelse skal naas. Men Enkelt-heder om alle disse Forhold vil jeg finde det mere rimeligt at drøfte i det 21 Mandts Udvalg, som Statsministeren har nedsat til at overveje bl. a. disse Spørgsmaal.

Jeg har derfor kun til sidst nogle Bemærkninger om selve Offentliggørelsen af den omtalte Artikel og dens Form. Jeg har faaet mange Vidnesbyrd om den Forstemthed, jeg kan godt sige Forargelse, som det har vakt hos mange, at en højtstaaende Tjenestemand ytrer sig paa denne Maade. Jeg maa herom sige, at de gældende Regler for den enkelte militære Tjenestemands Ytringsfrihed om militære Forhold næppe kan siges at være overtraadt, og at Tjenestemand selvfølgelig ikke bør være udelukkede fra at deltage i Diskussion om Lovgivningsspørgsmaal og om andre offentlige Spørgsmaal. Men at give Regler for den enkelte Tjenestemands Optræden, naar han i øvrigt holder sig paa Tjenestereglementets Grund, er ikke muligt. Det drejer sig her simpelt hen om et Taktspørgsmaal, og at der kan være stor Forskel paa, hvad man anser for god Takt og Tone, ja, det er efter min Mening sidste Halvdel af Kommandør Evers's Artikel et Vidnesbyrd om.

Vi har nu og da set, at intet synes at være lettere for visse Officerer end at henfalde til mere eller indre patetiske Vendinger eller til voldsomme Udfald, hvor de tilsyneladende føler sig berettigede til at lade alle Hemninger fare. Heldigvis er saadanne Tilfælde blevet meget sjældne. Jeg siger meget sjældne, og jeg siger heldigvis, for der er ingen Tvivl om, at saadanne Episoder anretter Skade. Der kan næppe anføres noget Eksempel paa, at saadanne drastiske Udfald har været Sagen til nogen Gavn, tværtimod tror jeg, man tør sige,